

Arrest

nr. 102 313 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SUYKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het district Achin in de provincie Nangarhar, en daar uw gehele leven te hebben gewoond. U verdiende geld als eigenaar van een muziekwinkel maar had het eigenlijk niet nodig te werken [aan]gezien uw broer en vader reeds genoeg geld verdienden voor de hele familie. U bent Afghanistan ontvlucht omwille van de vervolging die u vreest van de taliban. Hiervoor haalt u verschillende redenen aan: de werkzaamheden van uw broer - hij zou brandstof vervoerd hebben voor de Amerikanen en om die reden vermoord zijn door de taliban -; het feit dat u eigenaar was van een winkel die muziek en films verkocht, een verboden beroep voor de taliban; uw contacten met een werknemer van de internationale ISAF troepenmacht; en uw banden met een beweging genaamd Bacha Khan. De taliban stuurden u verschillende dreigbrieven waarin ze u verzochten te stoppen met werken in uw muziekwinkel en waarin ze u tevens beschuldigden van spionage voor de internationale troepenmacht (ISAF). Daarop besloot u te vluchten

uit Afghanistan. U verliet uw land en reisde naar België waar u op 16 mei 2011 aankwam en op 17 mei 2011 een asielverzoek indiende. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: de taskara van uw vader, uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een brief van de Bacha Khan organisatie waarin uw problemen staan uitgelegd, een artikel over de doelstellingen van de organisatie Bacha Khan en drie foto's waarop u staat afgebeeld.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens problemen met de taliban. Zij zouden u via dreigbrieven met de dood bedreigen omwille van uw activiteiten als eigenaar van een muziekwinkel en als spion voor de internationale troepenmachten. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de problemen die de aanleiding waren tot uw vlucht uit Afghanistan. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u omwille van uw activiteiten en die van uw broer in Afghanistan werd vervolgd door de taliban. Betreffende de werkzaamheden van uw broer moet er vooreerst op gewezen worden dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat dit niet de echte reden is waarom u vervolgd zou worden door de taliban. De werkzaamheden van uw broer zouden op dit ogenblik eigenlijk ook geen probleem meer vormen voor u (cgvs 1, p. 9 en 10). Hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over de werkzaamheden van uw broer en de problemen die daaruit voortvloeiden niet weten te overtuigen. Zo weet u niet waar uw broer precies brandstof leverde. U weet enkel dat hij meestal richting Bagram reed (cgvs 2, p. 2). U weet ook niet goed wat antwoorden op de vraag hoe lang hij dit werk al deed. U zegt eerst dat u het niet goed weet om erna te verklaren dat hij het zo een 3 à 4 jaar deed (cgvs 2, p. 2). Verder weet u evenmin te vertellen of hij dit werk als zelfstandige deed, dan wel of hij voor een bedrijf werkte (cgvs 2, p. 3). Gevraagd naar het merk van de vrachtwagen van uw broer diende u het antwoord eveneens schuldig te blijven en liet u verstaan zijn vrachtwagen in al die jaren nooit gezien te hebben (cgvs 2, p. 3). Uw verklaring voor dit gebrek aan kennis is dat u er niet veel van af moest weten [aan]gezien het de zaak van uw broer was. U voegde hier nog aan toe alleen te weten dat hij benzine leverde (cgvs 2, p. 3). Nochtans zou uw broer dit werk gedurende meerdere jaren hebben gedaan en hoefde u dankzij deze bron van inkomsten zelf niet te werken. Bovendien beweert u dat uw broer omwille van dit werk vermoord werd en u hierdoor zelf ook gevisieerd werd, zodat redelijkerwijze mag verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen verstrekken over de activiteiten van uw broer en de daaruit voortvloeiende problemen. U kon echter zelfs niet zeggen op welke dag van de week of in welke maand hij precies om het leven kwam, noch door welke mensen of groep uw broer - en bijgevolg ook u - gevisieerd werd (cgvs 2, p. 3). Tot slot legde u evenmin enig overtuigend begin van bewijs neer aangaande de beweemde beroepsactiviteiten en/of het overlijden van uw broer. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan de werkzaamheden van uw broer voor de Amerikanen en de problemen met de taliban die eruit voortvloeiden. Derhalve maakt u ook geenszins aannemelijk dat de taliban u zou[den] viseren omwille van de beweemde activiteiten van uw broer. Verder maakt u evenmin geloofwaardig dat u een muziekwinkel had. Wanneer er u vragen over worden gesteld blijkt u een aantal essentiële feiten over deze activiteit niet te kunnen weergeven. Zo is het uiterst moeilijk voor u om een datum te geven gevraagd naar wanneer u die muziekwinkel opstartte. De vraag moet u twee maal gesteld worden en uiteindelijk antwoordt u met "drie à vier jaar geleden" (cgvs 2, p. 4). U weet evenmin hoeveel cd's u verkocht per maand (cgvs 2, p. 5). Men kan verwachten van iemand die eigenaar is van een winkel dat hij preciezer kan situeren wanneer hij die winkel opstartte en hoeveel zijn omzet was. Verder is het opmerkelijk dat u niets afweet van de aanvallen op muziekwinkels in 2010 in Jalalabad (cgvs 2, p.5). Informatie waarover het cgvs beschikt en d[ie] werd toegevoegd aan uw dossier spreekt echter over een reeks van aanvallen op muziekwinkels in Jalalabad waardoor handelaren in cd's hun verkoop hebben moeten verderzetten in het geheim. Men kan verwachten dat iemand die zelf een muziekwinkel opent in Nangarhar en wiens muziekleverancier uit Jalalabad komt (cgvs 2, p.4) van deze aanslagen op de hoogte is, zeker wanneer hij zelf aangeeft te worden vervolgd door de taliban omwille van het verkopen van cd's. De winkel zou zijn uitgebrand, naar u veronderstelt door toedoen van de taliban. U kan dit echter niet met zekerheid zeggen en u kan deze gebeurtenis evenmin op eenduidige wijze in de tijd situeren. In het eerste interview zegt u dat dit 2 maand voor uw vertrek gebeurde (cgvs 1, p. 12), in het tweede gehoor situeert u de brand 4 maand voor uw vertrek (cgvs 2, p. 5). Tot slot moet ook worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat erop wijst dat u een muziekwinkel had in Nangarhar. Uit voorgaande moet worden opgemaakt dat u niet geloofwaardig maakt dat u ooit een muziekwinkel had in Nangarhar, waardoor ook uw vervolging door de taliban omwille van die reden op de helling komt

te staan. Verder haalt u uw vriendschap met een zekere Langari aan als reden waarom de taliban u zou[den] achternazitten. Langari zou immers als kok voor ISAF werken en uw contact met hem maakte u tot een doelwit voor de taliban. Uw verklaringen over deze vriendschap en de eruit voortvloeiende problemen zijn echter evenmin geloofwaardig. Vooreerst weet u weinig over deze figuur te vertellen, zodat uw vriendschap met hem in twijfel kan worden getrokken: u weet niet hoe lang hij reeds voor de Amerikanen werkte (cgvs 2, p. 6) noch wanneer u hem voor het laatst zag (cgvs 2, p. 6). U weet ook niet of zijn Afghaanse collega's op de basis problemen hadden door hun werk op de Amerikaanse basis (cgvs 1, p.10). U zou Langari anderzijds slechts drie maal ontmoet hebben (cgvs 2, p. 5) en toen louter gepraat hebben over cricket en sport (cgvs 2, p. 6). Het is, mede gelet op het lage profiel van deze persoon, echter hoogst onwaarschijnlijk dat de taliban u omwille van deze ontmoetingen zou[den] vervolgen. De taliban kan moeilijk elke gesprekspartner van een door buitenlanders tewerkgestelde persoon beginnen viseren. Door het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen over uw vriendschap met Langari en de daaruit voortkomende problemen met de taliban kan ook aan dit onderdeel van uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Tot slot haalt u uw contacten met Bacha Khan aan als reden waarom de taliban u achterna zouden zitten (cgvs 1, p.9 en cgvs 2, p. 2). De taliban zou[den] vermoeden dat u spion bent voor deze organisatie. (cgvs 1, p. 9). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat de taliban u zou[den] viseren omwille van het contact dat u had met deze organisatie. U heeft het namelijk over een eenmalige ontmoeting met een regionale partijleider die een bezoek bracht aan een cricketmatch en vervolgens met alle spelers, waaronder uzelf, sprak om zijn partij te promoten. U zou hem toen over uw problemen met de taliban verteld hebben, waarop hij u een brief gaf bestemd voor de districtsautoriteiten (cgvs 1, p. 13; cgvs 2, p. 6-7). Het is hoogst onaannemelijk dat de taliban u omwille van deze eenmalige ontmoeting tijdens een cricketmatch zou[den] vervolgen. Gevraagd of de andere cricketspelers eveneens problemen kregen met de taliban, diende u het antwoord tevens schuldig te blijven (cgvs 2, p. 7). Bovendien dient erop gewezen te worden dat ook bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op zich ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt. U zegt dat de taliban zich enkel via brieven aan u richtte[n] (cgvs 1, p. 11), maar kunt vervolgens omzeggens geen informatie geven over de brieven die u kreeg. Zo weet u niet precies hoeveel brieven u in totaal kreeg (cgvs 1, p.11). U tast ook in het duister wat betreft de situering in de tijd van de verschillende brieven. Zo weet u niet wanneer u de tweede dreigbrief kreeg (cgvs 1, p. 11) en bent u niet eenduidig over het tijdstip waarop u de eerste brief kreeg. U zegt eerst dat dit vier maanden voor uw vertrek gebeurde, maar later geeft u aan niet te weten wanneer u die brief kreeg (cgvs 1, p. 11). Voorts kon u evenmin aangeven of u op het ogenblik van de cricketmatch gedurende dewelke u de regionale leider van de Bacha Khan ontmoette, uw laatste (dreig)brief van de taliban reeds had ontvangen, dan wel of u nadien nog een (dreig)brief ontving (cgvs 1, p. 14). Ook moet opgemerkt worden dat u zeer weinig duiding kunt geven over de brieven. U kunt uit de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas niet die brief van de taliban eruit nemen die u als laatste kreeg (cgvs 1, p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt te vertellen wat in deze laatste brief stond zegt u dat er iets in stond van Bacha Khan, en dat het een laatste waarschuwing betreft uitgaande van de taliban (cgvs 1, p. 12). Geen van de twee dreigbrieven van de taliban die u indiende ter ondersteuning van uw asielrelaas spreekt echter van de Bacha Khan organisatie. Dat u er van uitgaat dat er in een van de door u neergelegde (dreig)brieven iets wordt gezegd over de Bacha Khan is bovendien moeilijk te rijmen met het feit dat u eerder niet kon zeggen of u op het ogenblik van uw - eerste en enige - ontmoeting met de afgevaardigde van de Bacha Khan al dan niet uw laatste (dreig)brief reeds had ontvangen. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen volgt dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het cgvs ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich in Kabul kan vestigen om zich aan de onveilige situatie in het district Achin te onttrekken. U bent een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man en geeft aan Pashtu te spreken, alsook een beetje Dari en Engels (cgvs 1, p. 3). Bovendien blijkt u over een financieel netwerk te beschikken in Afghanistan. Uw familie beschikt over twee huizen en gronden in Nangarhar (cgvs 1, p. 3 en cgvs 2, p. 2) en u geeft aan dat u zelf niet verplicht werd geld te verdienen

[aan]gezien uw vader en broer werk hadden (cgvs 1, p. 4). Daardoor kon u het zich veroorloven om uw dagen te vullen met het (onbezoldigd) spelen van cricket (cgvs 1, p. 3). Dit alles wijst erop dat u de mogelijkheden hebt om zich ergens anders in Afghanistan te vestigen, met name in Kabul. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan worden gesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De documenten die u aanbracht ter staving van uw asielaansluiting zijn niet van aard iets aan voorgaande conclusies te wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en de foto's bevestigen uw identiteit maar niet de door u aangehaalde problemen. De brieven van de taliban kunnen door om het even wie geschreven zijn. Dergelijke stukken hebben bovendien enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De brief uitgaande van Hatikullah Mohmand van de Bacha Khan Welfare Trust en gericht aan de districtsautoriteiten vermeldt dan weer louter dat u zich vrijwillig wenst aan te sluiten bij de beweging - wat u overigens niet deed (cgvs 2, p. 7) - en vraagt aan de autoriteiten om u te helpen indien er zich veiligheidsproblemen zouden voordoen in het onveilige district Achin, hetgeen geen ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen. Tot slot bewijst de algemene informatie die u indiende over de Bacha Khan organisatie op zich niet dat u ook banden had met deze organisatie, noch dat dit een reden zou zijn voor de taliban om u te vervolgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe om zijn asielrelaas te staven: twee brieven van de dorpsoudsten van Pikha, drie foto's van een in brand gestoken vrachtwagen, de huurovereenkomst van de muziekwinkel, een brief aan de overheid met de vraag om hulp, een naamkaartje van de muziekwinkel en een factuur van een leverancier van de muziekwinkel.

Verzoeker stelt verder dat hij geen band heeft met Kaboel, er geen familie heeft en het niet evident is om zijn leven daar een nieuwe start te geven. Hij stelt ook dat als de taliban hem in Kaboel opmerken hij opnieuw gevaar loopt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich hiervoor volledig aan bij de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer en de problemen die daaruit voortvloeiden niet weten te overtuigen, dat hij weinig weet te vertellen over zijn vriend Lahari en dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de taliban hem omwille van deze ontmoetingen zouden vervolgen en dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de taliban hem zouden viseren omwille van het eenmalige contact dat hij had met de organisatie Bacha Khan.

Verzoeker maakt ten slotte geenszins aannemelijk ooit een muziekwinkel gehad te hebben. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker niet preciezer kan aangeven wanneer hij met de winkel begon dan "drie à vier jaar geleden" noch dat hij niet kan aangeven wat zijn omzet was. Ook kan, indien verzoeker werkelijk de eigenaar van een muziekwinkel zou geweest zijn, in redelijkheid niet worden aangenomen dat hij helemaal niet op de hoogte is van de aanvallen op muziekwinkels in 2010 in Jalalabad.

De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, kunnen hier niets aan veranderen.

De foto's tonen een uitgebrande vrachtwagen. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat verzoekers broer de eigenaar van deze vrachtwagen zou zijn, noch dat hij hierom vermoord zou zijn. De brief van de dorpsoudsten waarin verklaard wordt dat verzoekers broer brandstof leverde aan de NAVO en om het leven is gekomen bij een terroristische aanslag mist objectieve bewijswaarde aangezien deze werd opgesteld op vraag van verzoeker.

Het huurcontract van de muziekwinkel en de factuur zijn slechts fotokopieën waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad hecht immers geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het businesskaartje kan om het even waar en wanneer zijn aangemaakt en vormt geen bewijs van het effectief bestaan van de muziekwinkel.

De brief van verzoeker waarin hij om hulp smeekt bij de autoriteiten is opgesteld door verzoeker zelf en bijgevolg geen officieel document. De bevestiging van de brand door de dorpsoudsten is gebaseerd op een verklaring van verzoeker zelf en vertoont bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Beide documenten hebben derhalve geen objectieve bewijswaarde.

Ten overvloede blijkt uit een document dat werd toegevoegd aan de nota van verwerende partij dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek niet van authentieke documenten

te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. Hoe dan ook kunnen documenten een geloofwaardig relaas ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kaboel vestigt. De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker een alleenstaande, gezonde, jongvolwassen man is, die Pasjtoe spreekt, alsook een beetje Dari en Engels. Bovendien blijkt verzoeker over een financieel netwerk te beschikken in Afghanistan. Zijn familie beschikt over twee huizen en gronden in Nangarhar en verzoeker gaf aan dat hij zelf niet verplicht werd geld te verdienen aangezien zijn vader en broer werk hadden, waardoor hij het zich kon veroorloven om zijn dagen te vullen met het (onbezoldigd) spelen van cricket.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER